Milyen szépek a te sátraid ó Jákób – a te lakóhelyeid ó Izrael; [illegible] a te sátraid, midőn boldog egyetértésben laktok azokban [illegible] a te lakóhelyeid, melyek a pusztuló romjaival borultak a föld porában. Legyőzzük az Úr e heti szakaszában a dicsőő szót szivünk csalódott ösztönszerűségét, amely lélekemelő a boldogságban – boldogító megnyugvást nyújt a fájdalom napjaiban, mely mindkét lánczaival fűzi egyik a testvérek nivelt a szülők boldogságában, midőn szavatolva örömtöltibe a családi otthont, de kemény fájdalom kopogtat egyik a testvérek egymásért önfeláldozásra kész kebelét, midőn porba dől a szalma díszére, sírba hull a család fénye. Erős mondja az Úr [illegible] a szülők véneik koronája az unokák – a gyermekeknek díszük a szülők szépsége. Hiszen láttatik-e valaholt boldogság e földön, mint midőn az élet munkájában kifáradt apa, aki zokt kisdedeinek felnevelte gyermekeit, megszűnt vénségében gyermekei kört töltheti el utolsó éveit, úgy, hogy naponta láthatja, hogy mindenben nevelt, melyek gyermekeit nevelte, szeghorka a gyermekeihez mert gyermekeiben szeretnek egymásnak, hogy a megszűnt apának utolsó éveit minél legjobb boldogsággal éltethék meg, midőn gyermekek gazdag díszes koronájukat tekintik az apát aki nivéinek minden szálával a kedves unokák kört láthatja szép életének folytatóját, – ok nincs nagyobb boldogság e földön, mint a szülői boldogság nincs nagyobb öröm e földön, mint a gyermekek hálájának öröme, amelyet nem hagy jutalom nélkül az Isten. Ezt te, elszállottak felebarátunk, részesítsd abban a boldogságban, hogy leányodnak szeretete könnyítheté meg fájdalmas vénséged napjait. Mint megtört egy szálat ír gyermekeid köré, nálunk a unokáinak körében elszakadva az élet minden fájdalmait kipihenni, itt kiránduló szép ideal jövőrózsáinak gyönyörűségeivel a hűséges szeretettel környezett szép élet egy szép elhatározásait az örök szeretetben ismerve, ahol nincsen fájdalom, ahol kiszállnak

Wiesbaden 1882/junius 10.
szeretettel elnökatok.

Vem/1/212.